Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

5. september 2024*

»Appel – Den Europæiske Unions egne indtægter – en medlemsstats finansielle ansvar – indbetaling til Europa-Kommissionen af beløb svarende til et tab af egne indtægter – søgsmål støttet på en ugrundet berigelse for Unionen – medlemsstaternes forpligtelser på området for egne indtægter – fastlæggelse af beløbene for egne indtægter – bogføring i B-regnskabet af beløb, der ikke er blevet inddrevet – frister – fritagelse for at stille beløb svarende til fastlagte fordringer, der er erklæret uinddrivelige, til rådighed – betingelser«

I sag C-494/22 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 22. juli 2022,

Europa-Kommissionen ved J.-P. Keppenne, T. Materne og P. Němečková, som befuldmægtigede,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Den Tjekkiske Republik ved L. Březinová, O. Serdula, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

sagsøger i første instans,

støttet af:

Kongeriget Nederlandene ved M.K. Bulterman, A. Hanje og J. Langer, som befuldmægtigede,

intervenient i appelsagen,

Kongeriget Belgien først ved S. Baeyens og J.-C. Halleux, derefter ved S. Baeyens, P. Cottin og C. Pochet, som befuldmægtigede,

Republikken Polen ved B. Majczyna, A. Kramarczyk-Szaładzińska og R. Stańczyk, som befuldmægtigede,

intervenienter i første instans,

har

* Processprog: tjekkisk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe (refererende dommer), Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Tredje Afdeling, og dommerne N. Piçarra, N. Jääskinen og M. Gavalec,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. januar 2024,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. marts 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Europa-Kommissionen har med sit appelskrift nedlagt påstand om delvis ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 11. maj 2022, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (T-151/20, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2022:281), hvorved Retten gav delvist medhold i det søgsmål, som Den Tjekkiske Republik havde anlagt i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om tilbagebetaling af et beløb på 40 482 255 tjekkiske kroner (CZK) (ca. 1,6 mio. EUR), der var blevet indbetalt som Den Europæiske Unions egne indtægter.

Retsforskrifter

Toldkodeksen

2 Artikel 217, stk. 1, første afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«), der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, fastsatte følgende:

»Ethvert importafgifts- eller eksportafgiftsbeløb, der udgør en toldskyld – i det følgende benævnt afgiftsbeløb – skal beregnes af toldmyndighederne, så snart de har de fornødne oplysninger, og indskrives af disse myndigheder i regnskabsregistrene eller på anden måde (bogføring).«

3 Toldkodeksens artikel 218 bestemte følgende:

»1. Når der opstår en toldskyld ved antagelsen af angivelsen af en vare til en anden toldprocedure end midlertidig indførsel med delvis fritagelse for importafgifter, eller ved en hvilken som helst anden handling, der har samme retsvirkning som denne antagelse, skal beløbet svarende til denne toldskyld bogføres, så snart det er blevet beregnet, eller senest andendagen efter den dag, hvor varerne er blevet frigivet.

[...]

3. Hvis der opstår en toldskyld under andre omstændigheder end dem, der er omhandlet i stk. 1, skal bogføringen af det tilsvarende afgiftsbeløb ske senest to dage efter det tidspunkt, hvor toldmyndigheden kan

a) beregne det pågældende afgiftsbeløb,

og

b) fastslå, hvem der er debitor.«

Forordning (EF) nr. 515/97

4 Artikel 17, stk. 2, i Rådets Forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (EFT 1997, L 82, s. 1) bestemmer følgende:

»Så snart Kommissionen er kommet i besiddelse af oplysninger, ved hjælp af hvilke myndighederne kan sikre overholdelsen af told- og landbrugsbestemmelserne, meddeler den disse til medlemsstaternes kompetente myndigheder.«

5 Denne forordnings artikel 20 har følgende ordlyd:

»1. For at gennemføre målsætningen for denne forordning kan Kommissionen på betingelserne i artikel 19 efter koordinering og i snævert samarbejde med medlemsstaternes kompetente myndigheder iværksætte tjenesterejser til tredjelande med henblik på administrativt samarbejde og administrative undersøgelser.

2. Tjenesterejser til tredjelande som omhandlet i stk. 1 gennemføres på følgende vilkår:

a) de finder sted på Kommissionens foranledning, eventuelt på grundlag af oplysninger fra Europa-Parlamentet, eller efter anmodning fra en eller flere medlemsstater

b) i tjenesterejserne deltager sådanne repræsentanter for Kommissionen, der udpeges hertil, samt repræsentanter, der udpeges hertil af den eller de berørte medlemsstat(er)

[...]

3. Kommissionen underretter medlemsstaterne og Europa-Parlamentet om resultaterne af tjenesterejser, der foretages i medfør af denne artikel.«

6 Den nævnte forordnings artikel 45, stk. 1, første afsnit, fastsætter følgende:

»De oplysninger, der under en hvilken som helst form meddeles i medfør af denne forordning, herunder også oplysningerne i toldinformationssystemet, er fortrolige. De er omfattet af den tjenstlige tavshedspligt og beskyttes af den nationale lovgivning, der i den medlemsstat, som modtager dem, gælder for oplysninger af samme art, samt af de tilsvarende bestemmelser, der gælder for Fællesskabets institutioner.«

Forordning (EF) nr. 1073/1999

7 1., 3. og 16. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT 1999, L 136, s. 1), der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, har følgende ordlyd:

»(1) Institutionerne og medlemsstaterne tillægger beskyttelsen af Fællesskabernes finansielle interesser og bekæmpelsen af svig og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Fællesskabernes finansielle interesser, stor betydning; […]

[…]

(3) det er nødvendigt at anvende alle de midler, der er til rådighed, for at nå disse mål, bl.a. i forbindelse med de undersøgelser, som skal udføres på fællesskabsplan, samtidig med at den nuværende ansvarsfordeling og ligevægt mellem medlemsstaterne og Fællesskaberne bevares;

[…]

(16) for at sikre, at der tages hensyn til resultaterne af de undersøgelser, som foretages af [Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svigs (OLAF)] ansatte, og for at sikre den nødvendige opfølgning, er det vigtigt at fastsætte, at rapporterne kan udgøre gyldige bevismidler i administrative eller retslige procedurer; de bør med henblik herpå udarbejdes under hensyntagen til betingelserne for udarbejdelse af de nationale administrative rapporter […]«

8 Denne forordnings artikel 1, stk. 1 og 2, bestemte følgende:

»1. Med henblik på at styrke bekæmpelsen af svig, bestikkelse og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Det Europæiske Fællesskabs finansielle interesser, udøver [OLAF] de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Kommissionen ved fællesskabslovgivningen og de gældende aftaler på området.

2. [OLAF] formidler Kommissionens bistand til medlemsstaterne med henblik på at tilrettelægge et snævert, løbende samarbejde mellem deres kompetente myndigheder for at samordne indsatsen for at beskytte Det Europæiske Fællesskabs finansielle interesser mod svig. [OLAF] bidrager til udformning og udvikling af metoder til bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Det Europæiske Fællesskabs finansielle interesser.«

9 Den nævnte forordnings artikel 9 med overskriften »Undersøgelsesrapport og opfølgning af undersøgelserne« bestemte i stk. 1-3 følgende:

»1. Ved afslutningen af en undersøgelse, som foretages af [OLAF], udarbejder det under direktørens myndighed en afsluttende rapport, som bl.a. indeholder oplysninger om de konstaterede forhold, i givet fald det økonomiske tab og konklusionerne af undersøgelsen, herunder henstillinger fra [OLAF's] direktør om, hvorledes undersøgelsen bør følges op.

2. Disse rapporter udarbejdes under hensyntagen til de procedurekrav, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning. De således udarbejdede rapporter kan på lige fod med og

på samme vilkår som de administrative rapporter, de nationale administrative inspektører udarbejder, udgøre gyldige bevismidler i administrative eller retslige procedurer i den medlemsstat, hvor dette måtte være påkrævet. De bedømmes efter samme regler som dem, der gælder for de administrative rapporter, som de nationale administrative inspektører udarbejder, og har samme værdi som disse.

3. Den rapport, der udarbejdes efter en ekstern undersøgelse, og alle relevante dokumenter vedrørende undersøgelsen sendes til de pågældende medlemsstaters kompetente myndigheder i overensstemmelse med reglerne for eksterne undersøgelser.«

10 Samme forordnings artikel 10 vedrørende OLAF's fremsendelse af oplysninger bestemte i stk. 1 følgende:

»Med forbehold af artikel 8, 9 og 11 og bestemmelserne i [Rådets Forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT 1996, L 292, s. 2)] kan [OLAF] når som helst fremsende oplysninger, som det har indhentet under eksterne undersøgelser, til de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder.«

Afgørelse 2000/597/EF, Euratom og afgørelse 2007/436/EF, Euratom

11 For så vidt angår perioden for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, har to afgørelser vedrørende ordningen for Unionens egne indtægter successivt fundet anvendelse, nemlig Rådets afgørelse 2000/597/EF, Euratom af 29. september 2000 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EFT 2000, L 253, s. 42), og derefter fra den 1. januar 2007 Rådets afgørelse 2007/436/EF, Euratom af 7. juni 2007 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EUT 2007, L 163, s. 17).

12 I henhold til artikel 2, stk. 1, litra b), i afgørelse 2000/597, hvis indhold i det væsentlige er gentaget i artikel 2, stk. 1, litra a), i afgørelse 2007/436, omfatter egne indtægter, der opføres på Den Europæiske Unions budget, provenuet af bl.a. »told i henhold til den fælles toldtarif og anden told, der af [Unionens] institutioner er pålagt eller vil blive pålagt handelen med ikke-medlemsstater«.

13 Artikel 8, stk. 1, første og tredje afsnit, i afgørelse 2000/597 og artikel 8, stk. 1, første og tredje afsnit, i afgørelse 2007/436 fastsætter dels, at Unionens egne indtægter opkræves af medlemsstaterne i henhold til deres nationale love og administrative bestemmelser, som i givet fald tilpasses EU-forskrifternes krav, dels at medlemsstaterne stiller disse indtægter til Kommissionens rådighed.

Forordning nr. 1150/2000

14 Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 2007/436 (EFT 2000, L 130, s. 1) er resultatet af to ændringer, der i løbet af perioden for de faktiske omstændigheder i sagen blev indført henholdsvis med virkning fra den 28. november 2004, ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2028/2004 af 16. november 2004

(EUT 2004, L 352, s. 1), og med virkning fra den 1. januar 2007, ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 105/2009 af 26. januar 2009 (EUT 2009, L 36, s. 1) (herefter »forordning nr. 1150/2000«).

15 I henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 opstod der en fordring for Unionen på de omhandlede egne indtægter, »når toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor«. Denne artikel 2 præciserede i stk. 2, første afsnit, at »[d]en i stk. 1 omhandlede fastlæggelse anses for at have fundet sted på den i toldbestemmelserne fastsatte bogføringsdato«. Endelig angav den nævnte artikel 2 i stk. 3, første afsnit, at »[i] tilfælde af tvister anses de kompetente administrative myndigheder, med henblik på den i stk. 1 omhandlede fastlæggelse, at kunne beregne fordringens størrelse senest ved den første administrative afgørelse, hvorved der gives debitor meddelelse om det skyldige beløb, eller ved forelæggelsen af sagen for den retlige myndighed, såfremt denne begivenhed indtræder først«.

16 Denne forordnings artikel 6, stk. 1 og 3, fastsatte følgende:

»1. Et regnskab over egne indtægter, opdelt efter indtægternes art, føres af hver medlemsstats finansforvaltning eller af det af hver medlemsstat udpegede organ.

[...]

3. a) De i henhold til artikel 2 konstaterede fordringer opføres, med forbehold af litra b), i regnskabet [normalt betegnet »A-regnskabet«] senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev konstateret.

b) De fordringer, der er konstateret, men ikke opført i det regnskab, der er omhandlet i litra a), fordi de endnu ikke er indgået, og der ikke er stillet sikkerhed, opføres inden for den i litra a) fastsatte frist i et særskilt regnskab [normalt betegnet »B-regnskabet«]. Medlemsstaterne kan benytte samme fremgangsmåde, når fordringer, der er konstateret og dækket af garantier, anfægtes og forventes at blive ændret som følge af de opståede uoverensstemmelser. [...]«

17 Den nævnte forordnings artikel 9, stk. 1, første afsnit, bestemte følgende:

»Som fastlagt i artikel 10 fører hver enkelt medlemsstat egne indtægter til kredit for den konto, som med henblik herpå er oprettet i Kommissionens navn hos medlemsstatens finansforvaltning eller hos det af medlemsstaten udpegede organ.«

18 Artikel 10, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1150/2000 fastsatte bl.a. fristen for at kreditere de egne indtægter på den konto, der er omhandlet i forordningens artikel 9, mens forordningens artikel 11 bestemte, at enhver forsinkelse af denne kreditering medførte, at den pågældende medlemsstat skulle betale morarenter.

19 Artikel 17, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1150/2000 fastsatte følgende:

»1. Medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at de beløb, som svarer til de i henhold til artikel 2 konstaterede fordringer, stilles til Kommissionens rådighed efter de i denne forordning indeholdte regler.

2. Medlemsstaterne fritages for at overdrage Kommissionen beløb svarende til fastlagte fordringer, der viser sig uinddrivelige:

a) enten på grund af force majeure

b) eller af andre grunde, som ikke kan tilskrives dem.

Fastlagte fordringer erklæres for uinddrivelige ved afgørelse truffet af den kompetente administrative myndighed, der fastslår, at beløbet ikke kan inddrives.

Fastlagte fordringer anses for uinddrivelige senest fem år efter den dato, hvor beløbet er fastlagt i overensstemmelse med artikel 2, eller – i tilfælde af administrativ eller retlig anke – efter meddelelse, notifikation eller offentliggørelse af den endelige afgørelse.

Ved betaling i rater skal femårsperioden tidligst regnes fra den sidste faktiske betaling, forudsat at denne ikke bringer saldoen ned på nul.

Beløb, der er erklæret eller anses for uinddrivelige, slettes definitivt i det særskilte regnskab, der er omhandlet i artikel 6, stk. 3, litra b). De slettede beløb anføres i et bilag til den kvartalsopgørelse, der er omhandlet i stk. 4, litra b), i samme artikel, og eventuelt i den kvartalsopgørelse, der er omhandlet i stk. 5 i samme artikel.«

Tvistens baggrund

20 Tvistens baggrund fremgår af den appellerede doms præmis 1-15 og kan, i det omfang den vedrører den foreliggende appelsag, sammenfattes på følgende måde.

21 Mellem den 2. og den 26. november 2007 gennemførte OLAF en EF-tjenesterejse med henblik på administrativt samarbejde og administrative undersøgelser i Laos, hvori der deltog en repræsentant for de tjekkiske toldmyndigheder (herefter »inspektionen«). Undersøgelsen vedrørte kontrol af importen til forskellige medlemsstater af lommetændere med fyrsten, med gas som brændstof, ikke til genopfyldning (herefter »lommetændere«), med oprindelse i Laos, i perioden fra 2004 til 2007. Den 15. november 2007 blev der udfærdiget et dokument med titlen »agreed joint minutes«, der blev underskrevet af samtlige deltagere i inspektionen og de kompetente laotiske myndigheder (herefter »referatet af 15. november 2007«).

22 Efter inspektionen vedtog OLAF den 30. maj 2008 en inspektionsrapport (herefter »OLAF's rapport«). Den 9. juli 2008 blev denne rapport fremsendt til Den Tjekkiske Republik i den tyske, den engelske og den franske sprogversion. Den 10. december 2008 vedtog OLAF den endelige undersøgelsesrapport.

23 Det fremgår af konklusionerne i OLAF's rapport, at Baide lighter Industry (LAO) Co., Ltd. (herefter »selskabet BAIDE«) i den i rapporten omhandlede periode importerede lommetændere med oprindelse i Kina, der blev frembudt for toldmyndighederne som hidrørende fra Laos, hvorved de således undgik den EU-antidumpingtold, der fandt anvendelse på lommetændere med oprindelse i Kina.

24 Det fremgik i denne forbindelse af OLAF's rapport, at »de ved inspektionen godtgjorte beviser for den kinesiske oprindelse [er tilstrækkelige] til, at medlemsstaterne kan indlede en administrativ procedure med henblik på at ændre toldansættelsen«. Ifølge denne rapport var det nødvendigt, »at medlemsstaterne udfører opfølgende revision og, om nødvendigt, undersøgelser af de pågældende importører, samt at de omgående indleder en procedure med henblik på inddrivelse, hvis dette ikke allerede er sket«.

25 Konklusionerne i OLAF's rapport vedrørte bl.a. 28 tilfælde, hvor selskabet BAIDE havde importeret lommetændere til Den Tjekkiske Republik og bragt dem i fri omsætning mellem den 26. september 2005 og den 1. marts 2007 (herefter »de omtvistede indførsler«).

26 De kompetente tjekkiske toldsteder traf foranstaltninger med henblik på at ændre toldansættelsen og foretage inddrivelse af tolden i disse tilfælde. Det var imidlertid ikke i alle de nævnte tilfælde muligt at ændre toldansættelsen og inddrive de fastlagte fordringer.

27 Mellem den 22. september 2008 og den 18. februar 2009 blev de beløb, der svarede til de fastlagte fordringer, der endnu ikke var inddrevet for de omtvistede indførsler, bogført i B-regnskabet.

28 Mellem november 2013 og november 2014 indberettede Den Tjekkiske Republik i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i informationssystemet WOMIS (Write-Off Management and Information System) de tilfælde, hvor Unionens egne indtægter ikke kunne inddrives.

29 Den Tjekkiske Republik anmodede i øvrigt Kommissionen om at blive fritaget for forpligtelsen til at stille de af Unionens egne indtægter, der er nævnt i den foregående præmis, til rådighed for denne institution.

30 Ved skrivelse af 20. januar 2015 meddelte Kommissionen som svar på denne anmodning Den Tjekkiske Republik, at betingelserne i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 ikke var opfyldt i nogen af de omhandlede tilfælde. Kommissionen opfordrede derfor de tjekkiske myndigheder til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at denne institutions konto blev krediteret et beløb på 53 976 340 CZK (ca. 2,1 mio. EUR) senest den første arbejdsdag efter den 19. dag i den anden måned efter den måned, hvori denne skrivelse blev sendt.

31 Den 17. marts 2015 indbetalte Den Tjekkiske Republik 75% af dette beløb til Kommissionens hertil udpegede konto efter fradrag af opkrævningsomkostninger svarende til 25% af det nævnte beløb, dvs. et beløb på 40 482 255 CZK (ca. 1,6 mio. EUR). Forud herfor havde Den Tjekkiske Republik ved skrivelse af 27. februar 2015 – for at undgå at blive pålagt at betale de i artikel 11 i forordning nr. 1150/2000 omhandlede renter – givet udtryk for betænkeligheder, idet den meddelte Kommissionen, at der var tale om en betaling under forbehold for, at denne institutions krav var velbegrundede.

Søgsmålet for Retten og den appellerede dom

32 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. marts 2020 anlagde Den Tjekkiske Republik et søgsmål i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om tilbagebetaling af et beløb på 40 482 255 CZK (ca. 1,6 mio. EUR) som følge af en ugrundet berigelse for Unionen.

33 Ved afgørelser af 16. september 2020 gav formanden for Rettens Sjette Afdeling Kongeriget Belgien og Republikken Polen tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Den Tjekkiske Republiks påstande.

34 Ved den appellerede dom tog Retten delvist Den Tjekkiske Republiks påstande til følge. Retten gav medhold i søgsmålet for så vidt angik påstanden om, at Kommissionen skulle tilbagebetale et beløb på 17 828 399,66 CZK (ca. 700 000 EUR), der var blevet betalt som Unionens egne indtægter (domskonklusionens punkt 1), og frifandt i øvrigt Kommissionen (domskonklusionens punkt 2).

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

35 Kommissionen har med sit appelskrift nedlagt følgende påstande:

– Punkt 1 i domskonklusionen i den appellerede dom ophæves.

– Frifindelse i Den Tjekkiske Republiks søgsmål i sag T-151/20 eller subsidiært hjemvisning af sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om de dele af anbringenderne, der endnu ikke er blevet behandlet.

– Såfremt Domstolen træffer endelig afgørelse i tvisten, tilpligtes Den Tjekkiske Republik at betale de udgifter, som Kommissionen har afholdt i første instans og i appelsagen, og såfremt sagen hjemvises til Retten, udsættes afgørelsen om sagsomkostningerne.

36 Den Tjekkiske Republik har nedlagt følgende påstande:

– Appellen afvises eller forkastes subsidiært som ugrundet.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

37 Kongeriget Belgien og Republikken Polen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

38 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. januar 2023 har Kongeriget Nederlandene anmodet om tilladelse til at intervenere i den foreliggende appelsag til støtte for Den Tjekkiske Republiks påstande. Ved afgørelse af 13. februar 2023 har Domstolens præsident imødekommet denne anmodning. Kongeriget Nederlandene har ikke indgivet noget interventionsindlæg.

Anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

39 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. marts 2024 har Den Tjekkiske Republik anmodet om, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement.

40 Den Tjekkiske Republik har til støtte for denne anmodning gjort gældende, at generaladvokatens forslag til afgørelse hvad angår vurderingen af det andet appelanbringende hviler på en fejlagtig forståelse af de faktiske omstændigheder. Generaladvokaten fandt således i punkt 133 i dette forslag, at denne medlemsstat havde undladt at handle aktivt med henblik på at skaffe de nødvendige oplysninger fra OLAF, og, i punkt 138 og 143 i forslaget, at denne medlemsstat havde

nøjedes med passivt at afvente, at OLAF ville fremsende oplysninger til denne. Disse udsagn støttes imidlertid ikke af de faktiske omstændigheder, som Retten bl.a. fastslog i den appellerede doms præmis 99-103, 122 og 124. Det er derfor nødvendigt at afklare disse forskellige aspekter.

41 I denne henseende skal det bemærkes, at Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse kan bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke er blevet drøftet mellem parterne.

42 Det skal i øvrigt påpeges, at der i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og i procesreglementet ikke er fastsat en mulighed for, at parterne kan afgive indlæg som svar på generaladvokatens forslag til afgørelse. Desuden skal generaladvokaten i medfør af artikel 252, stk. 2, TEUF fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, der kræver dennes deltagelse. Domstolen er hverken bundet af disse forslag til afgørelse eller af den begrundelse, hvorpå generaladvokaten har støttet dem. En parts uenighed i generaladvokatens forslag til afgørelse, uanset hvilke spørgsmål der undersøges heri, kan følgelig ikke i sig selv udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del (jf. i denne retning dom af 13.7.2023, Grupa Azoty m.fl. mod Kommissionen, C-73/22 P og C-77/22 P, EU:C:2023:570, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis, og af 8.2.2024, Pilatus Bank mod ECB, C-256/22 P, EU:C:2024:125, præmis 29 og 30 og den deri nævnte retspraksis).

43 Det fremgår imidlertid af de begrundelser, der er anført til støtte for Den Tjekkiske Republiks anmodning om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del, at denne medlemsstat udelukkende ønsker at tilbagevise visse faktuelle vurderinger, som generaladvokaten har foretaget i sit forslag til afgørelse, hvilket ikke udgør en grund til genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

44 På denne baggrund finder Domstolen efter at have hørt generaladvokaten, at det er ufornødent at genåbne retsforhandlingernes mundtlige del.

Om appellen

45 Kommissionen har fremsat to anbringender til støtte for sin appel.

46 Den Tjekkiske Republik har indledningsvis bestridt, at nogen af disse anbringender og dermed appellen i sin helhed kan antages til realitetsbehandling.

47 I denne forbindelse er det hensigtsmæssigt at undersøge formalitetsindsigelsen i forbindelse med behandlingen af hvert af disse anbringender.

Det første appelanbringende

Parternes argumentation

48 Kommissionen har med sit første appelanbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 85-93 begik en række retlige fejl ved fortolkningen af artikel 6, stk. 3, og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000. Dette appelanbringende er underopdelt i to led.

49 Kommissionen har med dette appelanbringendes første led anført, at Retten i den appellerede doms præmis 88, 90 og 93 begik en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000.

50 Kommissionen har i denne forbindelse fremhævet, at i forhold til toldafgifter er hver medlemsstat, som er ansvarlig for administrationen af ordningen for egne indtægter, forpligtet til på eget initiativ og inden for de i EU-retten fastsatte frister at foretage tre successive operationer, som er fastsat henholdsvis i artikel 2, 6 og 10 i forordning nr. 1150/2000, nemlig fastlæggelse af fordringerne, bogføring af disse fordringer i A- eller B-regnskabet og overdragelse af fordringerne. Disse operationer er så nært forbundne, at en manglende overholdelse af de regler eller frister, der gælder for en af dem, uundgåeligt vil indvirke på de efterfølgende operationer.

51 Denne forordnings artikel 17, stk. 2, fastsætter en fritagelse for forpligtelsen til at foretage denne overdragelse. Som Retten korrekt bemærkede i den appellerede doms præmis 84, forudsætter en sådan fritagelse, ud over at betingelserne i denne bestemmelse overholdes, at fordringerne regelmæssigt er blevet opført i B-regnskabet.

52 Retten undlod imidlertid at tage hensyn til den omstændighed, at en regelmæssig opførelse ifølge præmis 69 i dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), ligeledes indebærer, at denne opførelse skal foretages »under overholdelse af EU-retten«. Dette krav omfatter ikke blot overholdelsen af fristerne for opførelse af fordringerne i A- eller B-regnskabet, men også fastlæggelsen af fordringerne, så snart toldbestemmelsernes betingelser er opfyldt.

53 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 90, kan bogføringen af de omhandlede fordringer i B-regnskabet inden for en frist, der beregnes fra den forsinkede dato, hvor disse fordringer rent faktisk blev fastlagt, derfor ikke være regelmæssig. I denne henseende er den omstændighed, at bogføringen i B-regnskabet ifølge Retten er en »rent regnskabsmæssig transaktion«, ikke relevant.

54 Kommissionen har med det første appelanbringendes andet led kritiseret Retten for, at den i den appellerede doms præmis 85-88 og 93 begik en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000.

55 For det første har Kommissionen understreget, at denne bestemmelse ikke er anvendelig i tilfælde af en uregelmæssig bogføring i B-regnskabet. En bogføring er imidlertid uregelmæssig, når fordringerne – som i den foreliggende sag – er blevet fastlagt for sent i henhold til denne forordnings artikel 2.

56 For det andet er Kommissionen af den opfattelse, at når artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 ikke er anvendelig, skal medlemsstaten stille et beløb svarende til de for sent fastlagte fordringer til rådighed for Unionen. Denne medlemsstats tab kan derfor, ligesom den tilsvarende berigelse for Unionen, rent faktisk begrundes i forpligtelsen til overdragelse.

57 Følgelig begik Retten en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 85-88 at forkaste det af Kommissionen fremførte argument som uvirksomt og ved at begrænse sin analyse i denne doms præmis 87 til kun at omfatte spørgsmålet om, hvorvidt fristerne i artikel 6 i forordning nr. 1150/2000 var blevet overholdt. Det følger ligeledes heraf, at det i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 88, tilkommer medlemsstaten at godtgøre, at samtlige operationer vedrørende de egne indtægter er blevet gennemført under overholdelse af de relevante regler for frister og beskyttelse af Unionens finansielle interesser.

58 Endelig har Kommissionen anført, at den af Retten anlagte fortolkning kan have skadelige følger for Unionens finansielle interesser.

59 Den Tjekkiske Republik har heroverfor anført, at det første appelanbringende skal afvises fra realitetsbehandling med den begrundelse, at det ikke overholder kravene i procesreglementets artikel 169, stk. 2. Opbygningen og indholdet af de argumenter, der er fremført til støtte for dette appelanbringende, svarer nemlig ikke til den afgrænsning af dette appelanbringende, som Kommissionen har foretaget.

60 Kommissionen har nærmere bestemt fremført argumenter, der savner enhver forbindelse med anfægtelsen af kvalificeringen af bogføringen af de omhandlede fordringer i B-regnskabet som en »rent regnskabsmæssig transaktion«, og har modsagt sig selv med hensyn til relevansen af denne kvalificering. Kommissionen har undladt at anføre konkrete argumenter til støtte for denne anfægtelse og for udsagnet om, at Den Tjekkiske Republik burde have påvist den fejlfrie karakter af hele processen angående fastlæggelse, inddrivelse og overdragelse af fordringerne på egne indtægter. Overskrifterne på det foreliggende appelanbringendes to led svarer ikke til substansen af disse to led. De eneste argumenter om sagens realitet, der er blevet fremført, angår ikke overholdelsen af fristen for bogføring af fordringerne i B-regnskabet, men deres rettidige fastlæggelse og konsekvenserne af en for sen fastlæggelse, hvilket ikke er omfattet af den appellerede doms præmis 85-93 og i øvrigt er omhandlet i det andet anbringende. Endvidere fremgår det ikke klart af det første anbringende, om Kommissionen henviser til en for sen bogføring af fordringerne i B-regnskabet, eller om den mener, at disse fordringer ikke på nogen måde kan bogføres i dette regnskab i tilfælde af en uregelmæssighed.

61 Det første appelanbringende er under alle omstændigheder ligeledes ugrundet.

62 I denne henseende har Den Tjekkiske Republik for det første gjort gældende, at artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000 udtrykkeligt fastsætter, at fristen for bogføring af fordringer i B-regnskabet beregnes fra det tidspunkt, hvor »fordringen blev konstateret«, og dermed fra det tidspunkt, hvor denne fordring rent faktisk fastlægges. Hverken ordlyden af eller formålet med denne forordnings artikel 17, stk. 2, er til hinder for anvendelsen af denne bestemmelse i tilfælde af forsinket bogføring af disse fordringer i B-regnskabet. Den af Kommissionen foreslåede fortolkning strider mod formålet med denne bestemmelse, da den kan fratage en medlemsstat fritagelsen for forpligtelsen til at stille egne indtægter til rådighed, selv om det er umuligt for den at inddrive fordringerne på grund af force majeure eller grunde, som ikke kan tilskrives den. Bogføringen i B-regnskabet er derfor en rent regnskabsmæssig transaktion.

63 For det andet har Den Tjekkiske Republik gjort gældende, at Domstolen i dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), tog stilling til de materielle betingelser i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 i en særlig sammenhæng, der var kendetegnet ved svigagtige handlinger, som kunne tilskrives den pågældende medlemsstat. Henset til denne sammenhæng kan Kommissionen ikke af denne dom udlede, at det er en forudgående betingelse

for anvendelsen af denne bestemmelse, at bogføringen af de omhandlede fordringer i B-regnskabet er sket rettidigt og inden for en frist beregnet fra den dato, hvor disse fordringer skulle have været fastlagt. Domstolen undersøgte ikke beregningen af fristen for bogføring af fordringerne i B-regnskabet og tog heller ikke stilling til konsekvenserne af en forsinket bogføring.

64 For det tredje har Den Tjekkiske Republik anført, at den appellerede dom ikke har skadelige virkninger for Unionens budget.

65 For det fjerde har Den Tjekkiske Republik gjort gældende, at Kommissionens argument om, at en medlemsstat i forbindelse med et søgsmål om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb skal godtgøre, at hele toldproceduren er blevet gennemført i overensstemmelse med reglerne, korrekt, rettidigt og under iagttagelse af beskyttelsen af Unionens finansielle interesser, ikke har nogen forbindelse med substansen af det første anbringende.

66 Kongeriget Belgien og Republikken Polen har ligeledes nedlagt påstand om, at det første anbringende forkastes som ugrundet.

67 Kongeriget Belgien har anført, at fristen for bogføring af en gæld i B-regnskabet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000 løber fra datoen for fastlæggelsen af denne gæld. Der kan derfor kun være tale om forsinket bogføring i B-regnskabet, såfremt den pågældende gæld fastlægges for sent. I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid af den appellerede doms præmis 92, at fastlæggelsen af de omhandlede fordringer ikke skete for sent.

68 I øvrigt udelukker en forsinket bogføring ikke automatisk muligheden for at påberåbe sig artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000. Præmis 69 i dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), skal nemlig læses i sammenhæng med den sag, der gav anledning til denne dom, således, at den udelukkende tager sigte på den situation, hvor en fastlagt gæld opføres i B-regnskabet, selv om den ikke opfylder de materielle betingelser for at blive opført dér.

69 Republikken Polen har ligeledes i det væsentlige fremført dette sidstnævnte argument vedrørende rækkevidden af præmis 69 i dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414).

70 Republikken Polen har tilføjet, at fristen for fastlæggelse af toldafgifter ikke hviler på et objektivt og præcist kriterium, henset til det vage og subjektive udtryk »at kunne beregne«, der er indeholdt i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000. I praksis bestemmer Kommissionen vilkårligt det tidspunkt, hvor de nationale toldmyndigheder anses for at kunne beregne og følgelig fastlægge toldafgifterne. For at undgå vilkårlighed bør den frist, der er fastsat i denne forordnings artikel 6, stk. 3, beregnes fra den dato, hvor toldafgifterne rent faktisk fastlægges.

71 Endelig er Kommissionens argument om beskyttelse af Unionens finansielle interesser irrelevant, eftersom tvisterne vedrørende de traditionelle egne indtægter kun udgør en lille andel af samtlige de sager, der angår medlemsstaternes bidrag i form af disse indtægter, og derfor ikke kan skabe tvivl om Unionens finansieringsordning. Dette gælder så meget desto mere, som enhver forsinket overdragelse af egne indtægter medfører en forpligtelse for den pågældende medlemsstat til at betale morarenter i medfør af artikel 11 i forordning nr. 1150/2000.

Domstolens bemærkninger

– *Formaliteten*

72 Det følger af procesreglementets artikel 169, stk. 2, at de retlige anbringender og argumenter, der gøres gældende, skal angive præcist, hvilke præmisser i Rettens afgørelse, der anfægtes. Ifølge fast retspraksis skal appelskriftet således præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, og de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (dom af 20.9.2018, Agria Polska m.fl. mod Kommissionen, C-373/17 P, EU:C:2018:756, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis, og af 28.4.2022, Changmao Biochemical Engineering mod Kommissionen, C-666/19 P, EU:C:2022:323, præmis 186).

73 Det gælder i denne forbindelse, at et anbringende ikke opfylder de krav, der er nævnt i nærværende doms foregående præmis, og skal afvises, såfremt dets argumentation ikke er tilstrækkeligt klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol, navnlig fordi de væsentlige elementer, som dette anbringende er støttet på, ikke fremgår på en tilstrækkeligt sammenhængende og forståelig måde af dette appelskrifts ordlyd, der i denne henseende er formuleret på en uklar og tvetydig måde (jf. i denne retning dom af 10.7.2014, Telefónica og Telefónica de España mod Kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis, og af 28.4.2022, Changmao Biochemical Engineering mod Kommissionen, C-666/19 P, EU:C:2022:323, præmis 187).

74 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen i sit appelskrift præcist og utvetydigt identificeret de præmisser i den appellerede dom, som den anfægter med det første appelanbringende, og angivet grundene til, at den er af den opfattelse, at vurderingerne i disse præmisser er behæftet med retlige fejl, som den ligeledes klart har redegjort for.

75 Det fremgår i øvrigt af Den Tjekkiske Republiks skriftlige indlæg, at denne medlemsstat har været i stand til at forstå rækkevidden af dette første appelanbringende og at fremsætte sine modargumenter.

76 Følgelig kan det første appelanbringende antages til realitetsbehandling.

– *Realiteten*

77 Med det første appelanbringendes to led, som er nært forbundne og derfor skal behandles samlet, har Kommissionen anfægtet den appellerede doms præmis 85-93.

78 Retten forkastede i disse præmisser Kommissionens argumentation, hvormed denne institution i det væsentlige havde gjort gældende, at Den Tjekkiske Republik ikke i den konkrete sag kunne blive fritaget efter artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 for forpligtelsen til at stille egne indtægter til rådighed, fordi disse fordringer på grund af den forsinkede fastlæggelse af disse i henhold til denne forordnings artikel 2 ikke var blevet regelmæssigt opført i B-regnskabet i medfør af den nævnte forordnings artikel 6, stk. 3.

79 Rettens argumentation er i denne henseende baseret på to begrundelser, hvis rigtighed Kommissionen har anfægtet med dette anbringende.

80 For det første fastslog Retten i den appellerede doms præmis 86-88, at denne institutions argumentation var uvirksom. Retten anførte i denne forbindelse, at det ikke inden for rammerne af et søgsmål støttet på en ugrundet berigelse for Unionen »kan [...] kræves, at Den Tjekkiske Republik [...] godtgør, at »samtlige processer i forbindelse med toldproceduren, inddrivelsen af fordringen og transaktionerne vedrørende egne indtægter korrekt og rettidigt er blevet gennemført i overensstemmelse med samtlige regler og under iagttagelse af beskyttelsen af Unionens finansielle interesser««. Ifølge Retten kunne en tilrådighedsstillelse af egne indtægter nemlig ikke begrundes i forpligtelsen til at overholde fristerne i artikel 6 i forordning nr. 1150/2000, hvis tilsidesættelse ikke fører til nogen betaling, end ikke til betaling af morarenter.

81 For det andet fastslog Retten i den appellerede doms præmis 89-92, at fristerne for bogføring af fordringer i B-regnskabet under alle omstændigheder i henhold til artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000 ikke skal beregnes fra den dato, hvor de pågældende fordringer skulle have været fastlagt, i overensstemmelse med artikel 2 i forordning nr. 1150/2000, men fra det tidspunkt, hvor disse fordringer rent faktisk er fastlagt. Denne betingelse er imidlertid opfyldt i den foreliggende sag.

82 Med henblik på at vurdere, om disse begrundelser er materielt rigtige i lyset af parternes argumenter, skal der for det første henvises til de bevisregler, der finder anvendelse på et søgsmål støttet på en ugrundet berigelse for Unionen.

83 Ifølge Domstolens praksis kræver et sådant søgsmål, anlagt i henhold til artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF, bevis for en berigelse hos sagsøgte uden gyldigt juridisk grundlag og et tab for sagsøgeren, der er forbundet med nævnte berigelse (jf. i denne retning dom af 16.12.2008, Masdar (UK) mod Kommissionen, C-47/07 P, EU:C:2008:726, præmis 49, og af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 82).

84 Inden for rammerne af behandlingen af et søgsmål af denne art anlagt af en medlemsstat, der har stillet et beløb i henhold til Unionens egne indtægter til rådighed for Kommissionen og samtidig har taget forbehold for spørgsmålet om, hvorvidt denne institutions holdning er korrekt, tilkommer det Retten at vurdere bl.a., om den sagsøgende medlemsstats tab, der svarer til tilrådighedsstillelsen for Kommissionen af dette beløb, og den tilsvarende berigelse for denne institution kan begrundes i de forpligtelser, som den nævnte medlemsstat er pålagt i medfør af EU-retten på området for Unionens egne indtægter, eller derimod mangler en sådan begrundelse (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 83).

85 Inden for denne ramme påhviler det derfor den sagsøgende medlemsstat at påvise, at den ikke er forpligtet efter EU-reglerne om regulering af ordningen for egne indtægter til at stille de egne indtægter, der er genstand for tvisten, til rådighed for Kommissionen, og at den har opfyldt de forpligtelser, der i denne forbindelse påhviler den.

86 I modsætning til, hvad Den Tjekkiske Republik har antydet ved at kritisere Kommissionen for at have skiftet standpunkt flere gange mellem den foreliggende sags administrative og retslige stadier, følger det ligeledes af det foregående, at formålet med et søgsmål støttet på en ugrundet berigelse for Unionen, der anlægges under de i nærværende doms præmis 84 omtalte betingelser, ikke kan begrænses til kun at imødegå det standpunkt, som Kommissionen har indtaget forud for anlæggelsen af et søgsmål. Denne institution kan i sin egenskab af sagsøgt fremføre nye argumenter med henblik på anfægte den sagsøgende medlemsstats standpunkt.

87 For det andet skal der henvises til kendetegnene ved ordningen for Unionens egne indtægter, således som Domstolen har sammenfattet dem i sin praksis.

88 Det gælder i denne henseende, at på EU-rettens nuværende udviklingstrin ligger forvaltningen af denne ordning hos medlemsstaterne og henhører alene under sidstnævntes ansvar (dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 62, og af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse), C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 345).

89 Det fremgår således af artikel 8, stk. 1, i afgørelse 2000/597 og afgørelse 2007/436, at de af Unionens egne indtægter, der er omhandlet henholdsvis i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i afgørelse 2000/597 og i artikel 2, stk. 1, litra a), i afgørelse 2007/436, opkræves af medlemsstaterne, og at medlemsstaterne er forpligtet til at overdrage disse indtægter til Kommissionen (jf. i denne retning dom af 8.7.2010, Kommissionen mod Italien, C-334/08, EU:C:2010:414, præmis 34, og af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse), C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 340 og den deri nævnte retspraksis).

90 Til dette formål er medlemsstaterne forpligtet til i medfør af artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 at konstatere, at der er opstået en fordring for Unionen på de egne indtægter, når toldbestemmelsernes betingelser »om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor«. Medlemsstaterne skal følgelig bogføre fordringerne i overensstemmelse med denne forordnings artikel 2 i regnskabet over Unionens egne indtægter under de betingelser, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 6. I denne henseende skal det præciseres, at i medfør af samme forordnings artikel 6, stk. 3, litra b), opføres en fordring, der er konstateret, og som endnu ikke er indgået, og for hvilken der ikke er stillet sikkerhed, i et særskilt regnskab kaldet »B-regnskabet« (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis, og af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse), C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 341).

91 Medlemsstaterne skal herefter stille Unionens egne indtægter til rådighed for Kommissionen under de betingelser, der er fastsat i artikel 9-11 i forordning nr. 1150/2000, ved under overholdelse af de fastsatte frister at føre dem til kredit for den konto, som med henblik herpå er oprettet i denne institutionens navn. I overensstemmelse med denne forordnings artikel 11, stk. 1, medfører enhver forsinkelse af krediteringen af denne konto, at den pågældende medlemsstat skal betale morarenter (dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 58, og af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse), C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 342).

92 Det fremgår endvidere af artikel 17, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1150/2000, at medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige foranstaltninger, for at de beløb, som svarer til de i henhold til artikel 2 konstaterede fordringer, stilles til Kommissionens rådighed. Medlemsstaterne er alene fritaget for denne pligt, såfremt inddrivelse ikke har kunnet foretages på grund af force majeure, eller hvis det viser sig, at det definitivt er umuligt at foretage inddrivelsen af grunde, som ikke kan tilskrives dem. Beløb, der er erklæret eller anses for uinddrivelige, slettes definitivt i det særskilte regnskab, der er omhandlet i den nævnte forordnings artikel 6, stk. 3, litra b) (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 60).

93 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal vurderes, om det foreliggende anbringende er velbegrundet.

94 Med henblik herpå skal der for det første ske en fastlæggelse af begyndelsestidspunktet for fristen for bogføring af fordringer i B-regnskabet i henhold til artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000.

95 Denne bestemmelse fastsætter, at de »i henhold til [denne forordnings] artikel 2 konstaterede fordringer« opføres i regnskabet over egne indtægter »senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev konstateret«, idet det præciseres, at denne frist gælder for opførelsen af fordringer i såvel A-regnskabet som B-regnskabet.

96 Som bl.a. Den Tjekkiske Republik har gjort gældende, kan anvendelsen af datid ved første øjekast ganske vist forstås således, at fristen i artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000 løber fra den dato, hvor fordringerne rent faktisk blev konstateret, herunder i tilfælde af for sen konstatering, og dette uafhængigt af den dato, hvor disse fordringer burde være blevet konstateret.

97 Ved at bestemme, at de »i henhold til artikel 2 [i forordning nr. 1150/2000] konstaterede fordringer« skal opføres i regnskabet over egne indtægter, etablerer ordlyden af denne forordnings artikel 6, stk. 3, imidlertid en uadskillelig forbindelse mellem opførelsen i dette regnskab og den forudgående fastlæggelse af fordringerne, hvilken forbindelse i øvrigt er blevet anerkendt i Domstolens praksis (jf. i denne retning dom af 20.3.1986, Kommissionen mod Tyskland, 303/84, EU:C:1986:140, præmis 11, og af 9.7.2020, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, præmis 59).

98 Fristen for bogføring af de fastlagte fordringer i regnskabet over egne indtægter skal derfor vurderes i lyset af den pligt til fastlæggelse af fordringer, der er fastsat i artikel 2 i forordning nr. 1150/2000. Bogføringen af fordringerne i regnskabet forudsætter derfor, at fordringerne fastlægges i overensstemmelse med denne artikel 2, og denne fastlæggelse skal ske rettidigt (jf. analogt dom af 5.10.2006, Kommissionen mod Nederlandene, C-312/04, EU:C:2006:643, præmis 58-62), dvs. når toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor.

99 Da denne sidstnævnte bestemmelse således på abstrakt og objektiv vis fastsætter de betingelser, hvorunder forpligtelsen til at fastlægge en fordring for Unionen på de egne indtægter opstår, kan det ikke hævdes, således som Republikken Polen har gjort det, at det tidspunkt, hvor fordringerne skal fastlægges, fastsættes vilkårligt af Kommissionen.

100 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 90, skal overholdelsen af den frist, inden for hvilken fordringerne skal opføres i regnskabet over egne indtægter i henhold til artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000, følgelig bedømmes ud fra det tidspunkt, hvor fordringerne skal eller burde være blevet fastlagt i henhold til denne forordnings artikel 2.

101 Denne konklusion understøttes af det ansvar, der påhviler medlemsstaterne ved administrationen af ordningen for egne indtægter, der, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 94 i forslaget til afgørelse, kræver en streng fortolkning af disse medlemsstaters forpligtelser med hensyn til fastlæggelsen af fordringerne, deres bogføring i regnskabet over egne indtægter og tilrådighedsstillelsen af disse fordringer.

102 Denne konklusion gælder så meget desto mere, som den modsatte fortolkning af artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000 ville gøre det muligt for medlemsstaterne uretmæssigt at forsinke fastlæggelsen af fordringerne og efterfølgende deres bogføring i regnskabet over egne indtægter og tilrådighedsstillelsen af fordringerne med risiko for således at fremme indtrædelsen af omstændigheder, der umuliggør en inddrivelse af fordringerne.

103 For det andet skal det bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at medlemsstaternes mulighed for i henhold til artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 at blive fritaget for deres forpligtelse til at overdrage Kommissionen beløb svarende til fastlagte fordringer ikke blot kræver, at betingelserne i denne bestemmelse overholdes, men også at de nævnte fordringer regelmæssigt er blevet opført i B-regnskabet, dvs. at opførelsen er foretaget under overholdelse af EU-retten (jf. i denne retning dom af 8.7.2010, Kommissionen mod Italien, C-334/08, EU:C:2010:414, præmis 65 og 69).

104 Selv om det er rigtigt, at den sag, der gav anledning til dom af 8. juli 2010, Kommissionen mod Italien (C-334/08, EU:C:2010:414) – således som alle de medlemsstater, der har deltaget i nærværende sag, har gjort gældende – vedrørte en anden faktisk sammenhæng end den, der foreligger i nærværende sag, forholder det sig ikke desto mindre således, at intet i denne dom giver anledning til at antage, at Domstolen havde til hensigt at begrænse rækkevidden af kravet om en regelmæssig bogføring i B-regnskabet til kun at omfatte den faktiske sammenhæng, der var blevet fremført for den.

105 I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 103, og henset ligeledes til de grunde, der er anført i denne doms præmis 101 og 102, skal det derfor i lighed med det af Kommissionen anførte fastslås, at en medlemsstat ikke kan fritages for forpligtelsen til at overdrage Kommissionen beløb svarende til fordringer, der ikke er blevet regelmæssigt opført i B-regnskabet under overholdelse af den frist, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000, sammenholdt med denne forordnings artikel 2, på grund af en for sen fastlæggelse af disse fordringer.

106 Det følger heraf, at når en medlemsstat under et søgsmål støttet på en ugrundet berigelse på de betingelser, der er fastlagt i nærværende doms præmis 83-85, påberåber sig den fritagelse for forpligtelsen til at stille egne indtægter til rådighed for Kommissionen, der er fastsat i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000, skal denne medlemsstat påvise, at proceduren for fastlæggelse af de pågældende fordringer og bogføring af disse fordringer i B-regnskabet har været regelmæssig, herunder at de relevante frister er overholdt. Uden en sådan påvisning kan den pågældende medlemsstat nemlig ikke blive indrømmet denne fritagelse og skal følgelig stille de egne indtægter til rådighed. Denne tilrådighedsstillelse kan derfor ikke udgøre en berigelse for Unionen uden gyldigt retsgrundlag.

107 Det følger heraf, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 87 og 88 fastslog, at det ikke tilkom Den Tjekkiske Republik at påvise, at operationerne vedrørende de egne indtægter havde været regelmæssige.

108 I lyset af ovenstående begrundelser skal det første appelanbringendes to led tages til følge.

Det andet appelanbringende

Parternes argumentation

109 Kommissionen har med det andet appelanbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 94-126 begik en række retlige fejl ved fortolkningen af artikel 2, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 sammenholdt med toldkodeksens artikel 217, stk. 1, og artikel 325 TEUF. Det var således med urette, at Retten fastslog, at Den Tjekkiske Republik kunne afvente OLAF's officielle fremsendelse af de beviser, der var indsamlet under inspektionen, på trods af, at repræsentanten for den tjekkiske toldmyndighed havde ret til at anmode OLAF om, og fra OLAF at modtage, de indsamlede beviser, så snart denne repræsentant var vendt tilbage fra tjenesterejsen. Ifølge Kommissionen var Den Tjekkiske Republik derimod forpligtet til umiddelbart efter denne tilbagevenden at anmode OLAF om de beviser, der var indsamlet under denne tjenesterejse, hvilket ville have gjort det muligt for denne medlemsstat i dagene efter denne tilbagevenden at konstatere, at der bestod en fordring for Unionen på de egne indtægter.

110 For det første har Kommissionen støttet sig på bestemmelserne i artikel 2, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000, sammenholdt med bestemmelserne i toldkodeksens artikel 217, stk. 1.

111 Kommissionen har anført, at det påhviler medlemsstaterne hurtigst muligt at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre en effektiv og fuldstændig opkrævning af toldafgifter. Fastlæggelsen af en fordring på de egne indtægter skal i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 ske, »når toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor«. Henset til toldkodeksens artikel 217, stk. 1, bør toldmyndighederne således fastlægge de fordringer, der følger af en toldskyld, så snart de har de nødvendige oplysninger hertil, og når de er i stand til at beregne beløbet for disse fordringer og fastslå, hvem der er debitor. Da medlemsstaterne er ansvarlige for påvisningen af toldskylden og for fastlæggelsen af fordringerne på de egne indtægter, er de i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 forpligtet til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at de beløb, som svarer til de i henhold til denne forordnings artikel 2 konstaterede fordringer, stilles til Kommissionens rådighed efter de i forordningen indeholdte regler.

112 Kommissionen har medgivet, at en medlemsstat for at kunne fastslå en toldskyld kan samarbejde med OLAF, idet den har fremhævet, at oprettelsen af OLAF og dennes undersøgelsesbeføjelser – således som det fremgår af tredje betragtning til forordning nr. 1073/1999 – ikke kan påvirke den nuværende ansvarsfordeling og ligevægt mellem medlemsstaterne og Unionen. Det fremgår således af denne forordnings artikel 1, stk. 2, at OLAF kun har en støttefunktion og kun kan fremsætte ikkebindende henstillinger til EU-myndighederne eller de nationale myndigheder.

113 Under disse omstændigheder er Kommissionen af den opfattelse, at gennemførelsen af en OLAF-undersøgelse ikke kan fritage medlemsstaterne for at træffe de nødvendige foranstaltninger i henhold til EU-retten, og at OLAF's bistand ikke kan fritage medlemsstaterne for deres pligt til at udvise omhu i forbindelse med opkrævning af toldafgifter. I det foreliggende tilfælde var Den Tjekkiske Republik således forpligtet til sideløbende med og uafhængigt af inspektionen at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fastslå toldskylden. Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 119, kunne repræsentanten for den tjekkiske toldmyndighed, så snart hun var vendt tilbage fra denne tjenesterejse, have anmodet OLAF om, og fra OLAF have modtaget, det bevismateriale, der var vedlagt referatet af 15. november 2007,

og have fremsendt det til de kompetente tjekkiske myndigheder, idet disse oplysninger var tilstrækkelige til at fastslå selskabet BAIDE's toldskyld. I øvrigt rådede Den Tjekkiske Republik over tilstrækkelige oplysninger allerede inden tilbagekomsten fra inspektionen.

114 En sådan konklusion gælder så meget desto mere, henset til medlemsstaternes ansvar på området for egne indtægter. Den tilgang, som Retten valgte, gør det derimod muligt for en medlemsstat at udvise passivitet og forsømmelighed, alene fordi OLAF har påtaget sig at tilsende denne medlemsstat de beviser, der er indsamlet under en inspektion.

115 Kravet om hurtighed ved konstateringen af en toldskyld finder yderligere støtte i artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 515/97. Dette krav gør det muligt at sikre den effektive virkning af denne forordnings artikel 20, stk. 2, litra b), og nærmere bestemt af deltagelsen af eksperter udsendt af medlemsstaterne på undersøgelsesmissioner ledet af OLAF i tredjelande.

116 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at Retten ligeledes tilsidesatte artikel 325 TEUF. Denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne en ubetinget resultatforpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre en effektiv og fuldstændig opkrævning af toldafgifter og overlader dem kun et valg med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal træffes under overholdelse af proportionalitetsprincippet, ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet. I medfør af den nævnte bestemmelse var Den Tjekkiske Republik således forpligtet til at fastslå toldskylden senest i løbet af de dage, der fulgte efter inspektionens tilbagevenden.

117 Kommissionen har konkluderet, at toldskylden er blevet fastslået for sent, således at de beløb, der svarer til denne skyld, ikke er blevet regelmæssigt bogført i B-regnskabet. Ved at fastlægge toldskylden for sent har Den Tjekkiske Republik selv bevirket, at betingelserne for anvendelse af artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000 er opstået, således at Retten ikke uden at begå en fejl kunne fastslå, at forordningens artikel 17, stk. 2, fandt anvendelse.

118 Den Tjekkiske Republik har heroverfor anført, at det andet appelanbringende skal afvises fra realitetsbehandling. For det første er den argumentation, der er fremført i fodnote 55 i appelskriftet, hvorefter denne medlemsstat – inden den deltog i inspektionen – rådede over tilstrækkelige oplysninger til at fastlægge den antidumpingtold, som selskabet BAIDE skyldte, nemlig uden forbindelse med genstanden for dette anbringende. Denne argumentation er ligeledes ny, for så vidt som Kommissionen ikke for Retten hævdede, at Den Tjekkiske Republik inden inspektionens afslutning rådede over tilstrækkelige oplysninger til at foretage en sådan fastlæggelse. For det andet er argumentet om den angivelige tilsidesættelse af artikel 325 TEUF blevet fremført for første gang under appellen. For det tredje vedrører det andet appelanbringende, som formelt er rettet mod den appellerede doms præmis 94-126, reelt kun denne doms præmis 122-125.

119 Den Tjekkiske Republik er under alle omstændigheder af den opfattelse, at det andet appelanbringende ligeledes er ugrundet, eftersom denne medlemsstat med rette kunne afvente, at OLAF ville fremsende sin rapport.

120 For det første kan hverken Kommissionens manglende beslutningsbeføjelse på området for egne indtægter eller den ikkebindende karakter af OLAF's henstillinger rejse tvivl om den omstændighed, at medlemsstaternes effektive samarbejde med Kommissionen og OLAF i visse tilfælde er en væsentlig betingelse for, at medlemsstaterne kan fastlægge fordringerne på de egne indtægter og foretage inddrivelsen heraf.

121 For det andet fremgår det af Rettens konstateringer vedrørende de faktiske omstændigheder, at tolden vedrørende de omtvistede indførsler kun kunne fastlægges på grundlag af beviser indhentet i forbindelse med inspektionen. OLAF, som havde påtaget sig at fremsende disse oplysninger til Den Tjekkiske Republik, tilsendte denne medlemsstat de nævnte oplysninger for sent, nemlig den 9. juli 2008, i strid med sit tilsagn. Den Tjekkiske Republik er af den opfattelse, at den med rette kunne afvente, at OLAF overholdt sit tilsagn i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU.

122 For det tredje forsøgte Kommissionen at overføre ansvaret for sin egen forsinkelse, som følge af OLAF's forsinkede fremsendelse af beviserne, på Den Tjekkiske Republik.

123 Retten begik derfor ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 123 og 126 fastslog, at denne medlemsstat under den foreliggende sags omstændigheder ikke kunne kritiseres for, at den ikke havde anmodet OLAF om at fremlægge beviser straks efter inspektionen.

124 For så vidt som Kommissionen har bestridt, at Den Tjekkiske Republik – således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 124 – kunne finde det nødvendigt at afvente, at beviserne blev analyseret og kontrolleret af OLAF, har denne medlemsstat under alle omstændigheder bemærket, at den gældende lovgivning netop fastsætter, at de bevismidler, der indsamles i forbindelse med en undersøgelse foretaget af OLAF, analyseres, vurderes og derefter fremsendes til medlemsstaterne i form af missionsrapporter og undersøgelsesrapporter. Det følger endvidere af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999, sammenholdt med 16. betragtning hertil, at OLAF's missionsrapport har en væsentlig bevisværdi. OLAF er bedst i stand til at analysere og vurdere beviserne, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 124, og dette så meget desto mere når disse beviser indhentes i forbindelse med en inspektion udført i et tredjeland og kan påvirke et stort antal medlemsstater.

125 Den Tjekkiske Republik har tilføjet, at OLAF har mulighed for at tilsende medlemsstaterne det relevante bevismateriale inden vedtagelsen af missionsrapporten, og dette i medfør af artikel 10 i forordning nr. 1073/1999, sammenholdt med artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 515/97. OLAF, der vidste, at Den Tjekkiske Republik havde brug for de indsamlede beviser, kunne have gjort brug af denne mulighed i betragtning af, at missionsrapporten var meget forsinket.

126 Kongeriget Belgien og Republikken Polen har i det væsentlige tilsluttet sig det standpunkt, som Den Tjekkiske Republik har indtaget.

127 Kongeriget Belgien har tilføjet, at Kommissionens argumentation, der er støttet på det ansvar, der påhviler medlemsstaterne, reelt er ensbetydende med, at Den Tjekkiske Republik alene skal bære de negative finansielle konsekvenser af en forsinkelse, der kan tilskrives OLAF. Kommissionens argument om den effektive virkning af artikel 20, stk. 1 og 2, i forordning nr. 515/97 kan ikke tiltrædes. Endelig kan artikel 325 TEUF ikke fortolkes således, at den under omstændighederne i den foreliggende sag pålægger medlemsstaterne yderligere forpligtelser i forhold til dem, der er fastsat i forordning nr. 1150/2000.

128 Republikken Polen har fremhævet, at det ikke kan lægges til grund, at Den Tjekkiske Republik har tilsidesat artikel 325 TEUF, eftersom den har udfoldet passende bestræbelser for at fastlægge den omhandlede toldskyld.

Domstolens bemærkninger

– *Formaliteten*

129 Det følger af fast retspraksis, at en parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen, der har en begrænset kompetence i appelsager, en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, der er blevet behandlet i første instans (dom af 1.6.1994, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, præmis 59, og af 26.2.2020, EU-Udenrigstjenesten mod Alba Aguilera m.fl., C-427/18 P, EU:C:2020:109, præmis 45).

130 Domstolen har imidlertid gentagne gange fastslået, at en appellant til støtte for sin appel kan fremsætte anbringender, der er afledt af den appellerede dom, og som på det retlige plan tilsigter at bestride dommens lovlighed (jf. i denne retning dom af 29.11.2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall m.fl. mod Kommissionen, C-176/06 P, EU:C:2007:730, præmis 17, og af 26.2.2020, EU-Udenrigstjenesten mod Alba Aguilera m.fl., C-427/18 P, EU:C:2020:109, præmis 54).

131 I den foreliggende sag skal det for det første bemærkes, at selv hvis fodnote 55 i appelskriftet – således som anført af Den Tjekkiske Republik – skal forstås som et udsagn om, at denne medlemsstat allerede inden tilbagekomsten fra inspektionen var i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger til at fastlægge de omhandlede fordringer, er et sådant udsagn ikke gentaget i det andet anbringendes hovedindhold. Forekomsten af denne fodnote kan derfor ikke påvirke spørgsmålet om, hvorvidt dette anbringende kan antages til realitetsbehandling.

132 Selv om det for det andet er rigtigt, at Kommissionen ikke påberåbte sig artikel 325 TEUF for Retten, forholder det sig ikke desto mindre således, at det argument, der er støttet på denne bestemmelse, tilsigter at påvise, at Retten begik en retlig fejl. Følgelig kan dette argument antages til realitetsbehandling.

133 For det tredje har den tvetydige identificering af de præmisser, der anfægtes med det andet appelanbringende – såfremt denne måtte anses for godtgjort – på ingen måde forhindret Den Tjekkiske Republik i at forstå substansen af dette anbringende, som klart fremgår af Kommissionens skriftlige indlæg, og at fremsætte sine modargumenter.

134 Følgelig kan det andet appelanbringende antages til realitetsbehandling.

– *Realiteten*

135 Kommissionen har med det andet anbringende i det væsentlige bestridt rigtigheden af Rettens bedømmelser i den appellerede doms præmis 94-126 vedrørende det tidspunkt, hvor Den Tjekkiske Republik skulle fastlægge den antidumpingtold, som selskabet BAIDE skyldte i forbindelse med de omtvistede indførsler.

136 I disse præmisser fastslog Retten i det væsentlige, at Den Tjekkiske Republik ikke var forpligtet til at fastlægge disse fordringer allerede i løbet af de dage, der fulgte efter inspektionens tilbagevenden, men at denne medlemsstat med rette kunne afvente fremsendelsen af OLAF's rapport, som var bilagt de beviser, der var indsamlet under denne tjenesterejse.

137 Retten fastslog nærmere bestemt i den appellerede doms præmis 119 og 121, at den repræsentant for den tjekkiske toldmyndighed, der havde deltaget i inspektionen, var bemyndiget til at anmode OLAF om, og fra OLAF at modtage, det bevismateriale, der var vedlagt referatet af 15. november 2007, og til at fremsende det til de kompetente tjekkiske myndigheder, således at disse kunne anvende dem som bevismateriale mod selskabet BAIDE, og dette selv om OLAF skulle kontrollere disse oplysninger, inden de blev fremsendt. I denne doms præmis 122-124 konstaterede Retten, at OLAF imidlertid havde påtaget sig at fremsende disse oplysninger til Den Tjekkiske Republik fra begyndelsen af 2008, men at OLAF blev forsinket med fremsendelsen af sin rapport, som disse oplysninger var vedlagt. Under disse omstændigheder kunne Den Tjekkiske Republik ifølge Retten ikke kritiseres for at have afventet modtagelsen af OLAF's rapport og for ikke at have anmodet om fremlæggelse af beviser straks efter inspektionen. Henset til disse forhold konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 125, at Den Tjekkiske Republik havde godtgjort, at den ikke kunne råde over de beviser, der var nødvendige for at fastslå den antidumpingtold, som selskabet BAIDE skulle betale for de omtvistede indførsler straks efter inspektionen.

138 Der skal i denne forbindelse erindres om, at på EU-rettens nuværende udviklingstrin ligger forvaltningen af ordningen for Unionens egne indtægter – således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 88 – hos medlemsstaterne og henhører alene under sidstnævntes ansvar.

139 Idet der består en direkte forbindelse mellem opkrævningen af toldindtægter og tilrådighedsstillelsen for Kommissionen af tilsvarende indtægter, påhviler det endvidere medlemsstaterne i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til artikel 325, stk. 1, TEUF at beskytte Unionens finansielle interesser mod svig eller enhver anden ulovlig aktivitet, der skader disse interesser, og at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre en effektiv og fuldstændig opkrævning af tolden, og dermed disse indtægter (dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse), C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 346 og den deri nævnte retspraksis).

140 Under udøvelsen af dette ansvar påhviler det i medfør af artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 medlemsstaterne at fastlægge en fordring for Unionen på de egne indtægter, »når toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor«. Medlemsstaternes pligt til at fastlægge en fordring for Unionen på de egne indtægter opstår derfor, så snart disse betingelser er opfyldt, uden at det er en betingelse, at bogføringen faktisk er sket. Som det fremgår af toldkodeksens artikel 217 og 218, er disse betingelser opfyldt, når toldmyndighederne har de nødvendige oplysninger og følgelig er i stand til at beregne afgiftsbeløbet vedrørende toldskylden og fastslå, hvem der er debitor (jf. i denne retning dom af 15.11.2005, Kommissionen mod Danmark, C-392/02, EU:C:2005:683, præmis 57-59).

141 I den foreliggende sag fremgår det af de faktiske forhold, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 1, 99, 178 og 183 – som ikke er blevet anfægtet for Domstolen, og som det ikke tilkommer Domstolen at kontrollere, da der ikke er blevet anført noget om en urigtig gengivelse – for det første at Den Tjekkiske Republik længe inden inspektionen havde kendskab til forekomsten af svigagtige indførsler, der var deklareret med oprindelse i Laos, og som BAIDE havde indført på denne medlemsstats område, for det andet at denne medlemsstat forud for denne tjenesterejse tilsendte OLAF listen over de omtvistede indførsler, hvis oprindelse skulle efterprøves, og for det tredje at en repræsentant for den tjekkiske toldmyndighed deltog i den nævnte tjenesterejse og underskrev referatet af 15. november 2007 efter denne tjenesterejse.

142 Det fremgår ligeledes af Rettens konstateringer af de faktiske forhold i den appellerede doms præmis 2, 122 og 124, at OLAF ved tilbagekomsten fra inspektionen påtog sig at tilsende Den Tjekkiske Republik det bevismateriale, der var blevet indsamlet under denne tjenesterejse, fra begyndelsen af 2008, og at OLAF først den 9. juli 2008 fremsendte sin rapport, som var bilagt disse oplysninger, mens Den Tjekkiske Republik fandt det nødvendigt at afvente, at de nævnte oplysninger blev analyseret og kontrolleret af OLAF, inden de blev anvendt i forbindelse med en procedure med henblik på at ændre toldansættelsen.

143 Henset til disse oplysninger kunne Retten imidlertid ikke uden at begå en retlig fejl i den appellerede doms præmis 124-126 fastslå, at Den Tjekkiske Republik kunne afvente fremsendelsen af OLAF's rapport ledsaget af beviserne uden eventuelt at anmode om fremsendelse af disse beviser inden færdiggørelsen af denne rapport, og at denne medlemsstat ikke havde tilsidesat de forpligtelser, der påhvilede den i forbindelse med forvaltningen af ordningen for Unionens egne indtægter, ved ikke at foretage en fastlæggelse af de omhandlede fordringer i løbet af de dage, der fulgte efter inspektionens tilbagevenden.

144 I betragtning af det ansvar, der påhviler en medlemsstat ved forvaltningen af ordningen for egne indtægter og ved beskyttelsen af Unionens finansielle interesser, kan en sådan medlemsstat nemlig ikke – når den har kendskab til en alvorlig risiko for svig vedrørende identificerede indførsler, og når denne risiko er blevet efterprøvet og bekræftet i forbindelse med en ekstern undersøgelse foretaget af OLAF i et tredjeland under tilstedeværelse af en repræsentant for denne medlemsstat – nøjes med i flere måneder at afvente fremsendelsen af OLAF's endelige rapport ledsaget af beviserne uden nogensinde at anmode om en forudgående fremsendelse af disse beviser. Henset til dette ansvar påhviler det tværtimod denne medlemsstat at træffe alle nødvendige foranstaltninger, som kan sætte den i stand til at indsamle de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge de omhandlede fordringer.

145 Ingen af de modargumenter, der er blevet fremført, kan ændre denne konklusion.

146 I første omgang og hvad angår argumentet om, at OLAF blev forsinket med fremsendelsen af sin rapport og bevismaterialet, må det konstateres, at OLAF's gennemførelse af en ekstern undersøgelse i et tredjeland ikke på EU-rettens nuværende udviklingstrin kan fritage medlemsstaterne for deres ansvar ved administrationen af ordningen for Unionens egne indtægter.

147 For det første kan en gennemførelse af en undersøgelse, henset til tredje betragtning til forordning nr. 1073/1999, således ikke ændre ansvarsfordelingen og ligevægten mellem medlemsstaterne og Unionen. Som det fremgår af denne forordnings artikel 1, stk. 2, spiller OLAF en støttende og koordinerende rolle i den indsats, der tager sigte på at beskytte Unionens finansielle interesser imod svig. De rapporter, som OLAF vedtager ved afslutningen af en undersøgelse, som dette kontor har gennemført, indeholder i henhold til artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999 »bl.a. [...] oplysninger om de konstaterede forhold, i givet fald det økonomiske tab og konklusionerne af undersøgelsen, herunder henstillinger fra [OLAF's] direktør om, hvorledes undersøgelsen bør følges op«. Det tilkommer således medlemsstaterne ved udøvelsen af deres ansvar ifølge EU-retten at beslutte, hvorledes en sådan undersøgelse bør følges op.

148 For det andet fremgår det af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999, at OLAF »når som helst [kan] fremsende oplysninger, som det har indhentet under eksterne undersøgelser, til de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder«. Henset til anvendelsen af verbet »kunne«, som viser, at OLAF i denne henseende råder over en skønsmargen, kan det ikke udledes af denne

bestemmelse, at OLAF's undladelse af at fremsende bevismaterialet inden færdiggørelsen af sin rapport fritager den berørte medlemsstat for sit ansvar ved administrationen af ordningen for egne indtægter.

149 I anden omgang kan den forpligtelse til loyalt samarbejde, der påhviler OLAF, heller ikke bevirke en ændring af fordelingen af opgaver og ansvar, således som denne er fastsat med henblik på gennemførelsen af forordning nr. 1073/1999 (jf. analogt kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.4.2005, Tillack mod Kommissionen, C-521/04 P(R), EU:C:2005:240, præmis 33), og denne forpligtelse kan heller ikke fritage medlemsstaterne for det ansvar, der påhviler dem ved administrationen af ordningen for Unionens egne indtægter.

150 I øvrigt følger det af princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, andet afsnit, TEU, at medlemsstaterne, som selv er underlagt dette princip, er forpligtede til at træffe alle de foranstaltninger, som er egnede til at sikre omfanget og den effektive virkning af EU-retten (jf. i denne retning dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse), C-213/19, EU:C:2022:167, præmis 584 og den deri nævnte retspraksis).

151 I lyset af ovenstående begrundelser skal det andet appelanbringende tages til følge.

152 Den appellerede dom skal følgelig ophæves i det omfang, Retten i domskonklusionens punkt 1 gav Den Tjekkiske Republik medhold i søgsmålet for så vidt angik påstanden om, at Kommissionen skulle tilbagebetale et beløb på 17 828 399,66 CZK (ca. 700 000 EUR), der var blevet betalt som Unionens egne indtægter.

Søgsmålet for Retten

153 I henhold til artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

154 I det foreliggende tilfælde er Den Tjekkiske Republiks søgsmål for Retten baseret på argumenter, der har været genstand for en kontradiktorisk forhandling ved Retten, og hvis undersøgelse ikke nødvendiggør vedtagelsen af supplerende foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse eller oplysning af sagen (jf. analogt dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 130). Da den foreliggende sag er moden til påkendelse, skal der under disse omstændigheder træffes endelig afgørelse i denne.

155 Det fremgår i denne forbindelse af nærværende doms præmis 152, at den appellerede dom alene ophæves i det omfang, Retten i domskonklusionens punkt 1 gav Den Tjekkiske Republik medhold i søgsmålet for så vidt angik påstanden om, at Kommissionen skulle tilbagebetale et beløb på 17 828 399,66 CZK (ca. 700 000 EUR) (herefter »det omtvistede beløb«).

156 Punkt 2 i den appellerede doms konklusion, hvorved Retten i øvrigt frifandt Kommissionen i Den Tjekkiske Republiks søgsmål, har derimod ikke været genstand for en appel, således at dette punkt i domskonklusionen har retskraft uagtet den delvise ophævelse af denne dom (jf. i denne retning dom af 4.3.2021, Kommissionen mod Fútbol Club Barcelona, C-362/19 P, EU:C:2021:169, præmis 109-111).

157 Søgsmålet i sag T-151/20 består således kun for så vidt angår påstanden om tilbagebetaling af det omtvistede beløb.

158 Den Tjekkiske Republik har til støtte for sit søgsmål i det væsentlige gjort gældende, at den ikke skal betale dette beløb, eftersom den først har kunnet træffe de nødvendige foranstaltninger til inddrivelse heraf efter fremsendelsen af OLAF's rapport. Denne medlemsstat har anført, at den i medfør af artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 bør fritages for forpligtelsen til at stille de egne indtægter til rådighed, fordi det var umuligt at inddrive toldskylden efter ophøret fra og med maj 2008 af BAIDE's aktiviteter på Den Tjekkiske Republiks område.

159 Som påpeget i nærværende doms præmis 100, 103 og 105 kan en medlemsstat imidlertid ikke fritages for forpligtelsen til at stille de beløb til rådighed for Kommissionen, der svarer til fordringer, som ikke er blevet regelmæssigt bogført i B-regnskabet under overholdelse af den frist, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1150/2000, sammenholdt med denne forordnings artikel 2, når disse fordringer er blevet fastlagt for sent. Det fremgår imidlertid af nærværende doms præmis 141-144, at Den Tjekkiske Republik ved under de særlige omstændigheder i den foreliggende sag at undlade at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fordringerne blev fastlagt hurtigst muligt, ikke har godtgjort, at den rettidigt havde fastlagt de omhandlede fordringer, og at den følgelig heller ikke har godtgjort, at den regelmæssigt havde bogført fordringerne i B-regnskabet under overholdelse af den frist, der er fastsat i denne forordnings artikel 6, stk. 3, litra b).

160 Den Tjekkiske Republik kan følgelig ikke påberåbe sig artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1150/2000 med henblik på at blive fritaget for sin forpligtelse til at stille det omtvistede beløb til rådighed for Kommissionen. Denne medlemsstat har derfor ikke påvist, at dens afslag på at stille det omtvistede beløb til rådighed for Unionen er i overensstemmelse med samtlige de forpligtelser, der påhviler den, og den har følgelig heller ikke påvist en berigelse for Unionen uden gyldigt retsgrundlag som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 83.

161 I lyset af samtlige disse begrundelser skal Kommissionen frifindes i Den Tjekkiske Republiks søgsmål i sag T-151/20 for så vidt angår påstanden om tilbagebetaling af det omtvistede beløb.

Sagsomkostninger

162 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen. Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

163 I det foreliggende tilfælde har Den Tjekkiske Republik tabt både i sag C-494/22 P og i den del af sag T-151/20, som Domstolen har overtaget. Endvidere blev Kommissionen i sagen for Retten i øvrigt frifundet i Den Tjekkiske Republiks søgsmål i sag T-151/20. I henhold til den appellerede dom og nærværende dom skal Kommissionen således frifindes i det hele i Den Tjekkiske Republiks søgsmål. Under disse omstændigheder bør det i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges Den Tjekkiske Republik at bære sine egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger vedrørende såvel sagen i første instans som appelsagen.

164 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 140, stk. 1, der finder anvendelse i appelsager i henhold til dette procesreglements artikel 184, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kongeriget Belgien, Kongeriget Nederlandene og Republikken Polen, der er indtrådt i sagen som intervenienter, bærer hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Rets dom af 11. maj 2022, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (T-151/20, EU:T:2022:281), ophæves i det omfang, Retten i punkt 1 i denne doms konklusion gav Den Tjekkiske Republik medhold i søgsmålet for så vidt angik påstanden om, at Europa-Kommissionen skulle tilbagebetale et beløb på 17 828 399,66 tjekkiske kroner (CZK) (ca. 700 000 EUR), der var blevet betalt som Den Europæiske Unions egne indtægter.

2) Kommissionen frifindes i Den Tjekkiske Republiks søgsmål i sag T-151/20 for så vidt angår påstanden om, at Kommissionen skulle tilbagebetale et beløb på 17 828 399,66 tjekkiske kroner (CZK) (ca. 700 000 EUR), der var blevet betalt som Den Europæiske Unions egne indtægter.

3) Den Tjekkiske Republik bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger vedrørende såvel sagen i første instans som appelsagen.

4) Kongeriget Belgien, Kongeriget Nederlandene og Republikken Polen bærer hver deres egne omkostninger.

Underskrifter